

Debattredaktør:

Erik Tornes

Post: Aftenposten, Debattredaksjonen, Postboks 1, 0051 Oslo

KRONIKK

E-post: kronikk@aftenposten.no
Maks. 6000 tegn inkl. mellomrom.
Legg ved portrettfoto.

DEBATT

E-post: debatt@aftenposten.no
Hovedinnlegg: Maks 3000 tegn inkl.
mellomrom. Legg ved portrettfoto.
Kortinnlegg: 400-1500 tegn.

Kronikker/debattinnlegg på nett:

aftenposten.no/meninger
• Aftenposten returnerer ikke artikler som
blir sendt på papir.

Norge scorer svært godt på bruk av digitale verktøy på jobb og i utdanning, blant annet takket være innføringen av tjenesten altinn, skriver Silvija Seres.

FOTO: HEIKO JUNGE, NTB SCANPIX

grad av eksperimentering og kortsiktig risiko.

2 En fokusert teknologipolitikk anerkjenner særnorske behov og muligheter. Vi besitter en høy andel industrielle, økonomiske og sosiale verdensrekorder pr. innbygger, og vi er gode til å utvinne og utvikle naturressurser på en langsiktig og klok måte. Vi har en dyr samfunnsmodell, men også svært mye sosial kapital i form av tillit, likhet, kunnskap og stabilitet. Vi må skape et digitalt samfunn på vår måte og slutte å dilte etter Silicon Valley.

3 En nasjonal teknologipolitikk skapes likevel i tett samarbeid med andre land og myndigheter. Dette er overnasjonale problemer. Makten flyter stadig over til relativt få store private aktører, som Google og Amazon, og skaper en ny maktstruktur som begrenser mulighetene til nasjonale reguleringer. Effekten forsterkes fremover da det er disse selskapene som investerer mest i forskning og utvikling. I dag står de 20 største selskaper innen forskning og utvikling for 25

prosent av den globale investeringen på dette feltet.

4 En tverrfaglig teknologipolitikk krever faglig mangfold. Teknologien hvisker ut grensene mellom næringsliv og forskning, offentlig politikk og privat aktivitet – og erfaringer på tvers av disse skillelinjene vil være avgjørende for god forståelse og rask utvikling. Kombinatorisk kreativitet bygger på nytenkning rundt hva som er relevant. Vi må ha større vilje til å skape og tiltrekke nye talenter, og vi må motivere etablerte ressurser til å endre fagfelt og profesjonelle spor. Læring trumfer kunnskap, og bredde trumfer den smale profesjonelle stien.

Teknologi, ikke oljeprisen, tvinger oss ut av vår egen skygge. Den er hverken positiv eller negativ; men den er heller ikke nøytral. Den kan koble oss sammen eller distansere og polarisere; den kan gi oss nye næringer og jobber, eller skape ny underklasse og arbeidsledighet. Teknologi er en god tjener, men en slem herre. Og på lang sikt dreier løsningen vår seg ikke om verdi, men verdier.

Munch-museum. Oslo kommune og staten bør ta utfordring i fellesskap og skape et minne etter Munch på Tøyen.

Vurder situasjonen på nytt!

Debatt

Kristian Nordberg, Oslo

Akerselva har over flere generasjoner gitt Oslo en østkant- og en vestkant, og differansen i tradisjon og kultur har vært betydelig. Alt det vakre og inspirerende var på vestkanten, med Det Kongelige Slott, Stortinget, Nationaltheatret, Universitetet, Rådhuset, Akershus slott, Konserthuset og alle de gamle og vakre eieendommene, Karl Johans gate og ikke minst alle museer. Men på østkanten var det ingen spesielle ting bortsett fra to fengsler, Botsfengselet og Åkebergveien, Middelalderparken og Botanisk hage.

Katastrofen ble endelig da man til slutt, til heftig motstand, rev Enerhaugen. Det de fikk istedenfor var flere høyblokker. Det eneste som sto imot forsømmelse, var Botanisk hage på Tøyen. En særdeles vakker og omsorgsfullt og meget godt pleiet park.

Arven etter Edvard Munch

Oslo kommune arvet alt etter Edvard Munchs død i desember 1944, eiendom og atelier på Ekely, malerier, trykk og akvareller til verdi for mange milliarder i dag. Men kommunen hadde hverken evnen eller skjønte hvilke verdier de hadde arvet, eller hvilke krav de skulle stille overfor seg selv.

Istedenfor å utvikle Edvard Munchs store og flotte eiendom på Ekely til et pent museum, ble hjemmet revet med ufattelig uærbødighet i 1953. En katastrofe av uerstattelige minner om hans liv og levnet.

Museum på Tøyen

Etter mange sterke, kulturelle og politiske debatter, ble det til slutt i 1963 vedtatt i Oslo kommune at Edvard Munchs malerisamling med mer skulle tilfalle bydelen Tøyen som et museum. Det ble et lykkelig valg, og

alle uansett politisk farge, følte at endelig hadde østkanten fått en oppreisning for all den forsmeldelse de hadde hatt gjennom generasjoner. For hva står østkanten igjen med i dag?

Et nasjonalmonument med uante muligheter. Administrasjon og dyktige medarbeidere har arbeidet målbevisst for å nå de høyeste mål for museet, og de har lykket. Resultatet er mange spennende nasjonale og internasjonale utstillinger med utfordrende spørsmål som har fått stor oppmerksomhet.

Kombinasjonen Van Gogh og Edvard Munch skapte en utstilling og nysgjerrighet langt utover Norges grense. Tusenvis sto i kø for å oppleve den helt spesielle atmosfæren, og det ble en suksess.

I dette som i alt annet er det de politiske strømninger og utredninger i kommunen som bestemmer de endelige forhold i alle sammenhenger, slik også nå. Munchmuseet på Tøyen skal flytte til Bjørvika, til huset Lambda, et bygg med alle de negative kvalitetene et bygg kan ha som museum.

En grov feil å flytte

Kjære Raymond Johansen: Hvis dette blir resultatet, er dette den grovste feil en kommune kan gjøre både kulturelt og politisk.

Hjemmet på Ekely ble jevnet med jorden, et veldrevet museum på Tøyen skal nedlegges, og østkanten mister det eneste og sannsynligvis det mest spennende museum i Skandinavia.

La museet på Tøyen få kommunens maksimale oppmerksomhet. Inviter de beste av de beste arkitekter til å utvikle den store tomten som ligger der og venter på et gjennombrudd. Hvis Oslo kommune ikke har evnen til å gjennomføre denne enestående sjansen til å skape et minne etter Edvard Munch, vår verdensener i malerkunst, så synes jeg nasjonen, det vil si Oslo kommune og staten, bør ta denne utfordring i fellesskap. Ut fra de betraktninger jeg har nevnt, håper jeg Raymond Johansen vurderer situasjonen på nytt. Det er ingen skam å snu.

Hårreisende kritikk av Listhaug

Dagsrevyen refererte nylig fra KrFs møte og Knut Arild Hareides kritikk av innvandringsminister Sylvi Listhaug (Frp). Hareides innlegg var et forsøk på å latterliggjøre Listhaugs meget gode og ansvarlige innsats!

Hareides uttalelse var helt hårreisende og løser ikke innvandringsproblemer – snarere tvert imot. En blir bare trist av å høre slike uttalelser, men hele KrF-møtet lo høyløst – det gjorde oss flau på partiets vegne.

Hild og Leif Sletten

Trysil (ikke KrF)